

רות בונרי:

**„ספר הבישול שלי”
הוא מופע חד-פעמי!”**

האחרונה בעולם שהייתי מעלה על דעתי כי תכתוב ספר-בישול היא העיתונאית והסופרת רות בונרי. מי אספה חומר וכתבה שני ספרים חשובים, רציניים ומרתקים כמו השליח ואדלשטיין לא תתעסק בשטויות. כמו איך מכינים קרפיון עם פפריקה, חשבתי לעצמי. ובכל זאת, מונח לפני טעם החיים, ספר-הבישול של רות בונרי. מה פיתאום! שאלתי אותה.

היו לזה שתי סיבות. הסיבה הראשונה היא שרציתי להשאיר לבתי, טל, ולחברותיה את המירשמים של האוכל שאני נוהגת לבשל כל חיי.

הסיבה השנייה היא, שרעתי לא היתה נוחה מהמגמה הכללית של ספרי-הבישול הרואים אור בארץ. כשכל תשומת-הלב ניתנת לאירוח, להצגה הגדולה לפני אחרים, כאילו שכחו שעל כל פעם שמארחים יש מאה ארוחות רגילות, שמכינים בשביל המישפחה. הספר הזה איננו ספר למארחת המושלמת, אלא לעקרת-הבית, שצריכה לבשל יום-יום, ורק לעיתים נדירות היא צריכה לעשות הצגה לאורחיה.

● **אני מתארת לעצמי שלכתוב את „השליח” או את „אדלשטיין” היתה עבודה קשה. ספר-בישול זה קל?**

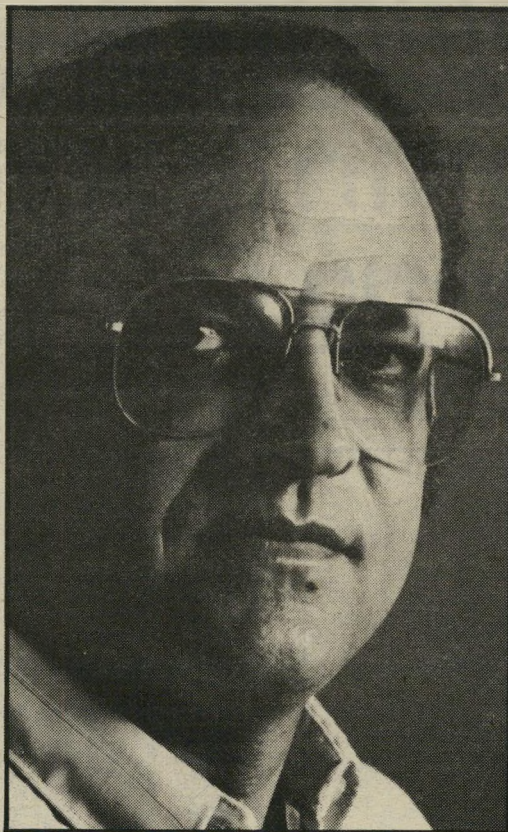
אילו ידעתי מראש כמה זמן הספר הזה יגוול ממני, לא הייתי מתחילה לכתוב אותו. את רוב הדברים אנחנו מתחילים לעשות מבלי לדעת מה שייצא ואיך ייצא — החל ממדינת-ישראל ועד הדברים הקטנים של החיים.

● **יהיו עוד ספרי-בישול שלך?**

לא, זה מופע חד-פעמי.

● **בשהחזקת את הספר הזה לראשונה ביד, התרגשת כמו שקרה לך אחרי הספרים האחרים שלך?**

שמחתי מאוד שהוא ראה אור. סוף-סוף. נכון שמהרבה בחינות הוא ספר פחות חשוב, אבל בחיי יום-יום אוכל ובישול חשובים מאוד.

אפרים ליניאל:

**„ויכוח נוקב — כן!
אבל מילחמה — לא!”**

מי זוכר בכלל את הבחירות להסתדרות! כנראה רק אותם שניצחו. מיני קבלו. מי שנבחר כמוזכיר מועצת מועלי בית-שאן, מעוזו של דויד לוי, זוכר וגם יודע להודות. קבלו פירסם מודעה גדולה בעיתון-צהריים, ובה הודה למטה-ההסברה של המערך, ובמיוחד לפירסומאי אפרים ליניאל. מה עשית שמגיעה לך ברכה מומבית כזאת! שאלתי את אפרים ליניאל.

עזרתי לו לנצח בבית-שאן, שהיא מקום קשה מאוד מבחינת המערך. מוזכיר מועצת-המועלים היה עד עכשיו איש-ליכוד, ראש-המועצה הוא איש-ליכוד וכל ההיסטוריה של הישוב היא של הצבעה מועדפת לליכוד. וכמוכן, גם דויד לוי שם, והוא האלוהים הפרטי במקום.

● **היו עוד מקומות שהמערך הביס בהם לראי שונה את הליכוד. מה עשית מבחינת ההסברה בבית-שאן, שלא עשית במקומות האחרים?**

האתגר היה גדול מאוד. נסעתי לבית-שאן, נפגשתי עם הנבחרים הצעירים וממש נדלקתי עליהם. הם חברה נהדרים. אינטליגנטיים מאוד, מדברים בהגיגון, מבינים עניין, משקיעים את כל הנשמה ומוכנים לעבוד בלי גבול. היה איכפת להם והיה איכפת לי לנצח.

● **אז למען הכבוד של הניצחון בבית-שאן הזנח-תם מקומות אחרים?**

לא נכון. אבל נכון שבמקומות אחרים לא השקענו עבודה אינטנסיבית כזאת. במקומות שיש ראשי-מועצה מערכניק, לא נפלה כל העבודה עלינו.

● **בשבוע שעבר דיברתי עם מי שהיה אחראי להסברה של הליכוד, והוא אמר שההסברה של המערך היתה אנמית. מה דעתך?**

ההסברה שלנו לא היתה כאסח, כי אני חושב שכאסח זו טעות. מדוע?

ירענו שחלק ממצביעי המערך להסתדרות הם מצביעי ליכוד לכנסת. למה לנו להרגיז אותם? כמו כן התברר לנו, שאחוז גבוה של מצביעי ליכוד בכלל לא מתכוונים להצביע. כאסח על הליכוד, היה מביא אותם לקלפיות כמחאה.

וסיבה אחרונה היא, שאני באמת חושב שנמאס לכולנו מהטלת הרפש האחד בשני. יש לנו מספיק מילחמות. למה להמציא עוד? ויכוח נוקב — כן; הטלת אשם — כן; מילחמה — לא.

רותי חוצ'נר:

**„בחיי המין — עם
האוכל בא התיאבון!”**

בימים אלה אנחנו חוגגות את יום-הולדתה ה-25 של הגלולה למניעת-הריון. ברור שהגלולה הקטינה את כמות ההריונות הבלתי-רצויים, ברור שהיא שיחררה את הנשים מפחד ההריון, כל חודש מחדש, ברור שהיא תרמה תרומה נכבדה מאד למתירנות.

אבל, מה עשתה הגלולה לסכס עצמו? דברים טובים או דברים רעים? תשובה על כך ביקשתי מהסכסולוגית רותי חוצ'נר.

מזה 25 שנה ממתיקה הגלולה את חייהן של הנשים ברחבי העולם. מכאן, שלפי דעתי היא עשתה רק דברים טובים. עד לגלולה היה המין מתוכנת לכיוון פריון ולא לכיוון ההנאה.

לאט-לאט הדברים השתנו. קרה-משכה של הנשים השתנה. בזמן האקט המיני הן הפסיקו לחשוב על הרופא בעל הסינור האדום, שיבצע כהן הפלה. ברגע שירד הפחד, אפשר היה להתמי סר הנאה גרידא.

● **הגלולה הטילה את האחריות על הנשים, אחריות שלספני עידן הגלולה היתה מוטלת על הגברים.**

נכון מאוד, ולפי דעתי זה דבר חשוב מאוד. ברגע שהאחריות לגורלה ניתנת בידי האשה, ניתן לה גם ביטחון שגורם לה להיות יותר אקטיבית בחייה-המין, והאקטיביות של האשה בחייה-המין היא צעד חשוב מאד בהנאה של שני הצדדים המעורבים.

הגלולה גם גרמה לנשים בלתי-נשואות לנסות את החברים שלהן, ולא ליפול על הראשון ולהתחתן איתו, דבר שהוא חשוב מאוד. כלומר — לדעת שהבחירה, גם בעניין הזה, היתה בידיך.

● **לפני הגלולה, בגלל הפחד, היו יחסיה-המין יותר נדירים. היו מוכנים לימים הבטוחים. היום אפשר לעשות סכס כל שבוע דקות. זה לא מוריד משהו מההנאה?**

נמיקרה הוזה — ממש להיפך. במין, עם האוכל בא התיאבון, וגם הביצועים משתפרים.